

PUBLISHED BY VIEW

မျိုး
ကလောင်ခွဲ
မျိုး
လိုက်ဖက်ရာ

COVER Idea Kvaw

အခန်း (၁)

မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သော ဝါဆိုတို့ ခြံကြီးက ဝေးအတွက်တော့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသလိုပဲ ခံစားရဆဲ ဖြစ်သည်။ ။

ဝေးရဲ့ Mark II အဖြူရောင်ကားလေး ခြံတံခါးကြီးရှေ့ကို ထိုးရပ်သည် နှင့် ခြံစောင့်ကြီး ဦးနီမောင်က ခြံတံခါးကို အပြေးကလေး လာဖွင့်ပေးသည်။ ။

“ဦးလေးနီ နေကောင်းတယ်နော်”

ဝေး နွေးထွေးစွာပဲ နှုတ်ဆက်တော့ ဦးနီမောင် ကွမ်းချိုးတွေနှင့် ရဲရဲနီနေသော သွားတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးရင်း

“ကောင်းပါတယ် သမီးရဲ့ ၊ သမီးကို မတွေ့တာတောင် ကြာပြီနော်”

“ဝါဆိုမရှိတော့ သမီးလည်း မရောက်ဖြစ်ဘူးပေါ့ ဦးလေးနီရဲ့ ၊ မပူနဲ့ ၊ နောက်ဆို ဦးလေးနီ ခြံထဲက ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းစရာ မလိုအောင် ချောင်းပေါက်သွားတော့မှာ သေချာတယ်”

ဝေး ရယ်ရယ်မြူးမြူးလေး ပြောသည့်စကားကြောင့် ဦးလေးနီ သဘောကျစွာ ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်နေသည်။ ။

“ကဲ သမီးကို ဝါဆိုလေးက မျှော်နေလောက်ပြီ၊ သွားလိုက်ဦး”

ဝေး ကားလေးကို ဆက်ပြီးမောင်းဝင်ခဲ့သည်။ ။ ဆင်ဝင်အောက်အထိ မောင်းနှင်ခဲ့ရသော လမ်းကလေးနံဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှာ ဟိုးအရ

င်ကအတိုင်း မပြောင်းလဲစွာ သစ်ပင်ပန်းမာလာတို့ ဖူးပွင့်ဝေဆာမြဲ ဖြစ်သည်။ ။

ဝါဆိုအလင်္ကာတို့ ခြံကို ဝေး မရောက်ဖြစ်ခဲ့တာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ စတိတ်ကျောင်းသူဘဝ တုန်းကတော့ ဝါဆိုလင်္ကာနှင့် မိုင်အဝေးဆိုတာ ညီအစ်မရင်းချာတွေလို ခင်တွယ်ခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ ။

ဝေးတို့ တက်သည့်ကျောင်းက ဝေးနှင့် အလင်္ကာတို့ နေထိုင်သည့် အိမ်နှစ်အိမ်ကြားမှာ ရှိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းကို ဖြတ်ကျော်ကာ တစ်ဦးအိမ်အထိ တစ်ဦးအရောက်ခေါ်ပြီးမှ ကျောင်းကို အတူသွားဖြစ်ကြသည်။ ။

ဝေးအိမ်အထိ ဝါဆိုအလင်္ကာက လာကြိုတတ်တာရှိသလို ဝါဆိုအိမ်အထိ ဝေးကြိုပြီးမှ ကျောင်းကိုသွားတတ်တာလည်း ရှိခဲ့ကြသည်။ ။

ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ တောင် ဝေးတို့ နှစ်ယောက် တစ်အိမ်အိမ်မှာ အတူချိန်းဆိုကာ စာကျက်ကြ၊ အိမ်စာတွေ လုပ်ကြတာမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

အထူးသဖြင့် ဝါဆိုလင်္ကာတို့ အိမ်မှာ ဝေး အများ ဆုံးရှိတတ်တာက များ ပါသည်။ ။ ဝါဆိုမေမေ ရဲ့ လက်ရာ ထမင်းဟင်းတွေက ဝေးစိတ်တိုင်းကျ စားသောက်ခဲ့တာတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ။

“ဟေ့ ဝေး၊ ငါ ဒီမှာ ”

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ဝေးကားလေး ထိုးရပ်သည် နှင့် ဝါဆို အသံလေးကို ကြားသည်။ ။ ပန်းပင် တွေကြားက ခုံတန်းပြာလေးပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဝါဆို ဝေးဆီကို အပြေးကလေးလျှောက်လာ သည်။ ။

ကြည်ပြာရောင်ထက်အောက်တွဲ ဂါဝန်လေးနှင့် ဝါဆိုရဲ့ အသွင်သည်

ဝေးအမြင်မှာ ဟိုးအရင် တုန်းကအတိုင်း လှပနုပျိုဆဲပါပဲ။

“ဝေးရယ် နေနိုင်လိုက်တာ၊ ငါ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်နေတာ ငါးရက်ရှိပြီ”

အလိုမကျစွာဆိုသော ဝါဆိုအသံလေးက ဝမ်းနည်းရှိုက်သံလေးတောင် စွက်နေသည် ။ နုဖပ် သော မျက်နှာလေးက ပန်းနုရောင်လေးသန်းနေသည် ။

ဟိုး ငယ်စဉ်ကတည်းက အမြဲတမ်း ကျန်းမာရေးချူချာတတ်သော ဝါဆိုကို ဝေး သံယောဇဉ် လည်း ကြီးမားသည် ။ သနားလည်း သနားမိသည် ။

“ဆောရီး ဝါဆိုရယ်၊ နင် ဖုန်းဆက်ဆက်ချင်း လာချင်တာပေါ့ဟယ်၊ စာမေးပွဲ ဖြေနေရတဲ့ ရက်ကြီးမို့ပါ၊ အခုလည်း စာမေးပွဲ ပြီးပြီးချင်း ဝေးလာခဲ့တာပါ”

ဝေးလက်ဖဝါးလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဝါဆိုလက်ဖဝါးလေးကို တင်းတင်းလေး ပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ဝေး ဆိုမိသည် ။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဆောရီးနော်၊ ဝါဆိုမေ့သွားတယ်၊ ဝေးတို့ Second Semester ဖြေနေပြီပေါ့”

ဝေး ခေါင်းကလေးညိတ်ပြီးပြတော့ ဝါဆို ဝေးလက်ကလေးကို ဆွဲကာ ခြံထဲက ခုံတန်းလေး ဆီကိုပဲ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည် ။

ဆယ်တန်းအောင်လျှင် တက္ကသိုလ်အတူတက်ကြဖို့ ဝေးနှင့် ဝါဆိုသည် ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ကာ ကတိတွေပေးခဲ့၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေထားခဲ့ကြဖူးသည် ။

ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာက ဝေးနှင့်ဝါဆိုတို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို မပြည့်ဝ

စေခဲ့ပါ။

ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်မိကြသည် အထိ တစ်ယောက်လက်တစ်
ယောက် ဆုပ်ကိုင်ထားမိဆဲ ရှိ၏။

“မှတ်မိသေးလား ဝေး၊ နင်နဲ့ ငါ ဒီထိုင်ခုံလေးမှာ ပဲ ထိုင်ပြီး တက္ကသို
လ်အတူတက်ဖို့ တိုင်ပင် ဖူးကြတယ်လေ”

ဝါဆို မှတ်မှတ်ရရ ပြောသောကိစ္စကိုပဲ ဝေးသတိရ၊ အမှတ်ရ နေခဲ့
တာမို့ ခေါင်းကလေးပဲ ညိတ်ပြမိသည် ။

“အင်း၊ အဲဒီကတိကို ငါ့ဘက်ကပဲ ပျက်သွားခဲ့တာပါ ဝေးရယ်”

ဝါဆို ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်လေးဆိုတော့ ဝေး စိတ်မကောင်းစွာ ဝါဆို
မျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်မိသည် ။

ဆယ်တန်းဖြေပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဝါဆိုရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေက
အတော့်ကို ဆိုးရွားခဲ့ သည် ။ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဝါဆိုအလင်္ကာအ
တွက် မိဘနှစ်ပါးစလုံး သောကတွေ ဝေခဲ့ကြသည် ။

ဝါဆိုဝေဒနာက နှလုံးသွေးကြောကျယ်သည့် ရောဂါဟု သိလိုက်
တော့ မိဘတွေက အကောင်းဆုံး ကုသပေးနိုင်အောင် စီစဉ်ကြသည် ။

ဝါဆိုဖေဖေက သူ့ရဲ့ ညီ၊ ညီမတွေရှိရာ အင်္ဂလန်အထိ ခေါ်သွားပြီး
ကုသပေးဖို့ စီစဉ်သည် ။ ဝါဆိုက မသွားချင်ပေမယ့် ကျန်းမာရေးကိစ္စမို့
မိဘတွေက ဖျောင်းဖျချော့မော့ကြရ၏။

ဝေးကိုယ်တိုင်ပင် လူကြီးလေးလုပ်ကာ ဝါဆိုကို ချော့မော့ပေးခဲ့ရ
သေးသည် ။

အင်္ဂလန်မှာ ဆေးကုသရင်း ဝါဆို မြန်မာပြည်ကို ပြန်မရောက်ဖြစ်

တော့ပါ။ ဝါဆိုမိဘတွေက မြန်မာပြည်နှင့် အင်္ဂလန်ကို
ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်သွားရင်း ဝါဆိုသတင်းကို ဝေးသိခဲ့သည် ။

ဝါဆိုတစ်ယောက် အင်္ဂလန်မှာ ပညာသင်ရင်း နေထိုင်နေသည် တဲ့ ။
ဝါဆိုကျန်းမာရေးက အကောင်းကြီးမဟုတ်သည့်တိုင် ကုသမှုအောင်မြင်
ခဲ့တာမို့ သက်သာသည် ဟု ဝေးကြားသည် ။

အခု ဝါဆို မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာခြင်းက သုံးနှစ်ကျော်ကာလအတွ
င်း ပထမဦးဆုံး ဖြစ်သည် ။

“ငါ ဟိုမှာ မပျော်ပါဘူးဝေးရယ်၊ နင့်ကို အရမ်းသတိရတယ် သိလား၊
ငါက နင့်လိုပဲ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာလေ၊ အ
ခုတော့ ဟိုမှာ ငါတက်ဖြစ်နေတာ ဖက်ရှင် ဒီဇိုင်းပညာရပ်၊ အဟင်း၊ စိ
တ်ကူးနဲ့ လက်တွေ့ကတော့ တကယ့်ကို တခြားစီပဲနော်”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေမှာ အပြုံးရိပ်ယဲ့ယဲ့နှင့် ဝါဆို ဆိုနေသည် ။ နီညို
ရောင် ဆံနွယ်တိုတိုလေး နှင့် နဖူးပြေပြေလေးပေါ် အခွေလိုက်ဝဲကျနေ
သော ဝါဆိုသည် တစ်မျိုးလေးတော့ ချစ်စရာကောင်း နေသည် ။

မျက်ခုံးပါးပါး တန်းတန်းလေး၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးပိပိလေးနှင့်
မျက်ဝန်းညိုညိုတွေ၊ နှာတံသွယ် လုံးလုံးလေးကတော့ အရှေ့တိုင်းဆန်
ပါသည် ။

အဆီပိုမရှိသော ဝါဆိုခန္ဓာကိုယ်လေးက မြင့်မြင့်သွယ်သွယ် အရပ်
အမောင်းလေးနှင့်တော့ အဆင်ပြေလိုက်ဖက်သည် ။

“ဝေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဝါဆိုရဲ့ ၊ မမြင်တာကြာလို့ နင့်ကို ငေးကြ
ည့်နေတာ”

ဝေးစကားကြောင့် ဝါဆိုနှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ လှစ်ခနဲ ပြီးသည် ။
ပြီးမှ ဝါဆိုမျက်နှက်ဝန်း လေးတွေကလည်း ဝေးတစ်ကိုယ်လုံးကို ထက်
အောက်ဆန်ကြည့်ရင်း

“ဝေးက ဟိုးအရင်ကထက်တောင် ပိုလှလာတယ်နော်”

“အဟင်း၊ ဝါဆို ဘာစားချင်လို့ လဲ၊ ပြောလေ”

“ဘာမှ မစားချင်ပါဘူး ဝေးရဲ့ ၊ တကယ်ပြောတာ၊ ဝေးမျက်နှာလေး
က တကယ်ချစ်စရာ ကောင်းတာ၊ ဆံပင်ကြီးကလည်း အရှည်ကြီးပဲ၊ ငါ
တော့ ဟိုမှာ ဒီဆံပင်ရှည်မျိုး ထားရရင် မလွယ် ဘူး၊ သင်တန်းနဲ့
ကျောင်း ပြေးနေရတာနဲ့ အချိန်ကကုန်သွားတာ ဝေးရဲ့ ”

“အင်းလေ၊ ဘယ်တူနိုင်မှာ လဲ ဝါဆိုရဲ့ ၊ ဝါဆိုရဲ့ ဆံပင်တိုလေးကလ
ည်း ဝါဆိုနဲ့ လိုက်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ၊ ဒီနေ့ ဝေးကို စပါယ်ရှယ်ကျွေးချင်လို့ မေမေလည်း
ချက်ပြုတ်နေတယ်၊ ပြီးလောက်ပြီလားတောင် မသိဘူး”

“ဝေးတို့ ဝိုင်းကူရင်း စကားပြောရအောင်လေ ဝါဆိုရဲ့ ”

“အင်း သွားတာပေါ့”

နှစ်ဦးသား ခုံတန်းလေးက ထရပ်မိသည် ။ သုံးနှစ်ကျော် ဝေးကွာနေ
ခဲ့သည် ဆိုပေမယ့် အခုချိန်မှာ ဝေးနှင့်ဝါဆိုတို့ စိတ်က ဟိုးစတိတ်ကျော
င်းတုန်းက ခံစားချက်တွေအတိုင်း ဖြစ်သွားခဲ့ကြ သည် ။

ထိုတဒင်္ဂမှာ ဝေးလည်း အရာရာကို မေ့ပစ်ထားနိုင်သည် ။

ဝါဆိုအလင်္ကာဆိုတာ ဝေး သိပ်ချစ်ရသော သူငယ်ချင်းလေး မဟုတ်
လား။

အခန်း (၂)

ဝေး ရေချိုးအပြီး အခန်းထဲပြန်ရောက်ခဲ့စဉ်မှာ ပဲ စားပွဲလေးပေါ်က ဟန်းဖုန်းလေးက တတို့တို့ မြည်နေခဲ့သည်။ ။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက မြည်နေသည် မသိသော ဖုန်းကို ဝေး က သောကမျောလေး ကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ နေညီညီဆီက ဖြစ်နေသည်။ ။

“ဗုဒ္ဓေါ”

ဝေး နှုတ်က အလန့်တကြားတောင် ရေရွတ်လိုက်မိသည် အထိပါပဲ။ မနေ့က မောင်နှင့် ချိန်းထားခဲ့တာကို မေ့နေခဲ့သည်။ ။ ဝါဆိုတို့ အိမ်မှာ တစ်နေကုန် အချိန်ကုန်ရင်း မောင်နှင့်ချိန်းထား သည့်အဖြစ်ကို မေ့မြောနေသည့်အဖြစ်အတွက် မောင် တော်တော်စိတ်ဆိုးနေမှာ သေချာ၏။

“ဝေး၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ဒေါသသံသင့်နေသော မောင့်ရဲ့ ဆူဆူဆောင့်ဆောင့်အမေးစကားသံ ကို အရင်ဆုံး ဝေး ကြားရသည်။ ။

“ဆောရီး မောင်”

“ဘာ၊ ဆောရီး ဟုတ်လား၊ မင်း ငါ့ကို တမင် အရူးလုပ်လိုက်တာ မဟုတ်လားဟင်၊ ငါ့မှာ တော့ ငပေါကြီးကျနေတာပဲ၊ မင်းကို စောင့်လိုက်ရတာ တစ်နာရီလည်း မရောက်၊ နှစ်နာရီလည်း မရောက်၊ ဖုန်းဆက်

တော့လည်း ဖုန်းကို တမင်ပိတ်ထားတယ်”

တစ်ဖက်သတ်စွပ်စွဲချက်တွေနှင့် ထုံးစံအတိုင်း မောင် အပြစ်ဖွဲ့နေသည်။ ။ ဝေး ရှင်းပြနိုင်ခွင့် မရှိလောက်အောင် မောင်ရဲ့ ဒေါသတွေက အဆက်မပြတ်ခဲ့ပါ။

“ဝေး မင်း ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကိုယ့်ကို မင်းလုပ်ခဲ့တာလဲ၊ ပြောစမ်း ကွာ”

သူ မကျေနပ်သမျှ ရှူးရှူးခိုင်းခိုင်းနှင့် တရစပ် စက်သေနတ်ပစ်သလို ပြောပြီးမှ တစ်ဖက်လူ ရဲ့ ဖြေရှင်းချက်ကို တောင်းခံတတ်သည် က နေညီညီရဲ့ အကျင့်။

သည် အကျင့်တွေကိုပဲ ဝေး သဘောမကျတာ ဖြစ်သည်။ ။ ဒါကြောင့်လည်း ဝေး ဘုဆတ်ဆတ်ပဲ ပြန်ပြောမိ၏။

“ရှင် စွပ်စွဲချက်တွေတင်၊ စိတ်ထင်ရာဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပြီး အားကျေနပ်သွားပြီလား နေညီညီ”

“မင်း ငါ့ကို မရွံ့နဲ့ ဝေး၊ မင်းနဲ့ ချိန်းထားပြီး ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ ငါ ငှက်တုတ် နှစ်နာရီလောက် စောင့်နေရတာကွ”

“အဲဒါ ရှင် ဘာဖြစ်သွားမှာ မို့လဲ၊ ရှင် စောင့်နေရတာ ကော်ဖီဆိုင်မှာလေ၊ လမ်းဘေးအုတ်ခုံ မှာ မှ မဟုတ်တာ”

“မိုင် အဝေး”

ဖုန်းထဲက မောင့်အော်သံက စူးကနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ ဒေါသကြီးတတ်မှန်း သိပေမယ့် ဝေး အလျှော့မပေးနိုင်ပါ။ တကယ်ဆို သူ ဘယ်လောက်ဒေါသကြီးကြီး အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် တော့ မေးသင့်သည်

“မင်း ငါ့ကို ဒေါသထွက်အောင် လုပ်နေတာလားဟင် ဝေး”

“ရှင်က ကျွန်မကို လုပ်နေတာ၊ တကယ်ဆို ဝေးစကားကို ရှင်းအောင် နားထောင်သင့်တာပေါ့ နေညီညီ”

“ကျွတ်”

မကျေမနပ် တုံ့ပြန်သံကြားသည် ။ ပြီးမှ သူ့ရဲ့ အမေးစကားသံကို ဝေး ကြားရတာဖြစ်သည် ။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ဝေး၊ အသေအချာချိန်းပြီးမှ မင်း မလာတာ ဘာကြောင့်လဲ”

မေးပုံက ကျေနပ်စရာမရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ ဝေး ပြဿနာထပ်မဖြစ်ချင် တာမို့ ဆက်ပြီးတော့ ဘု မပြောချင်ပါ။ သူနှင့်ချိန်းဆိုပြီးမှ မထင်မှတ်ဘဲ ဆက်သွယ်ခေါ်လာသော ဝါဆိုအလင်္ကာအကြောင်း ရှင်းပြမိသည် ။

“ဝါဆိုအလင်္ကာဆိုတာ ဝေးရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းအရင်းကြီး၊ သူက ဝေးကို တွေ့ချင်တာ ကြာပြီ၊ ဒါကြောင့် ဝေး အဲဒီနေ့က သူ့ဆီ သွားလိုက် ရတယ်၊ ညနေမှ ပြန်ရောက်တယ်”

“ဝေး မင်း ဖြေရှင်းချက်က အဲဒါလား၊ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံးနဲ့ ချိန်းတာကို မေ့နေတယ်ဆိုတော့”

“နေညီညီ ရှင်ကို ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရှင်းပြတာ၊ ဝါဆိုတို့ အိမ်ဆိုတာ ဝေး စတိတ် ကျောင်းကတည်းက စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်နေတာ၊ ဝါဆို မိဘတွေက ညနေစာစားပြီးမှ ပြန်ပါ ဆိုတော့ ငြင်းလို့ မသင့်ဘူး၊ ရှင် ဖုန်းဆက်လို့ မရတာ ကျွန်မဖုန်း အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ပဲ”

ဝေး ရှင်းပြရင်း ဒေါသတွေ တရိပ်ရိပ်တိုးလာသည် ။ ချစ်သူရည်းစား တဝမှာ ဝေးနှင့် နေညီညီ တို့ ကြားမှာ သည် လို ပြဿနာတက်ကြတာ

အခုမှ မဟုတ်ပါ။

အကြိမ်ကြိမ်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ရှူးရှူးခိုင်းခိုင်းနှင့် ဒေါသကြီးတတ်သူက နေညီညီ။ ဝေးဆိုသည့် မိုင်အဝေးကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ အလျှော့ပေး အရှုံးပေးတတ်သူ မဟုတ်ခဲ့လေတော့ နောက်ဆုံးမှာ အလျှော့ပေးရသူက နေညီညီပဲ ဖြစ်သည်။ ။

အခုလည်း ဝေးကို မကျေနပ်ပေမယ့် နေညီညီလေသံက ပျော့ပျောင်းသွားခဲ့သည်။ ။

“ဝေး ဒီနေ့ မောင် မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ဒီနေ့တော့ မဖြစ်ဘူး မောင်၊ ဝေးတို့ သားအမိကို ဝါဆို မေမေ ထမင်းစားဖိတ်ထားလို့ အခုပဲ သွားတော့မှာ ”

“ဝေး မင်းလုပ်နေတာက မောင့်ကို အလေးမထားသလိုပဲ”

နေညီညီ စိတ်ပျက်လက်ပျက်အသံနှင့် ဆိုပြန်သည်။ ။ ဝေး ထပ်ပြီးပြောနေလျှင်လည်း ပြဿနာစကားတွေပဲ ဖြစ်လာမှာ သေချာ၏။ ။

“နေညီညီ ရှင် ဝေးကို နားလည်သင့်တယ်”

“ကိုယ်က ဘာကို နားလည်ရမှာ လဲ”

မဆုံးတော့သည့် ပြဿနာစကားတွေကို ဝေး စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ မို့

“မောင် မေမေလာနေပြီ၊ ဝေး ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ မောင် ဆက်ချင်ရင် ညကျမှ ပဲ ဆက်တော့”

ပြောပြီးသည် နှင့် ဝေး ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ တစ်ဖက်မှာ

မောင် ဘယ်လောက်ဒေါသ ထွက်သွားမည်လဲဆိုတာ ဝေးသိနေသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ပါ။

ဝေးနှင့်မေမေ ဝါဆိုတို့ အိမ် သွားရမည့်အစီအစဉ်က ဘယ်လိုမှ ဖျက်လို့ မရတော့တာ အမှန်။

ထို့အတွက် မောင် နားလည်ပေးသင့်သည်။ ။ အမြဲတမ်း ကျောင်းမှာ ဆုံတွေ့နိုင်ကြတာပဲ။

ကျောင်းပိတ်ရက်တွေကလည်း အရှည်ကြီးကျန်နေသေးသည်။ ။ နောက်ထပ် မတွေ့ကြတော့ မယ့်သူတွေမှ မဟုတ်တာ။

ဝေးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုတော့ နားလည်သင့်တာပေါ့။

“ဒါဆို ဝေးရဲ့ ချစ်သူတော့ စိတ်ဆိုးသွားမှာ သေချာတယ်”

နေညီညီနှင့်ပတ်သက်သည့်ကိစ္စကို ဝေးပြောပြတော့ ဝါဆို စိတ်မကောင်းသလို မျက်နှာလေး နှင့် ပြောသည်။ ။

“စိတ်ဆိုးလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ အဲဒီနေ့က ဝေး သူနဲ့ ချိန်းထားတာကို တကယ်မေ့နေခဲ့ တာ ဝါဆိုရဲ့ ”

“ဝေးရယ် ဝါဆိုကြောင့် ဝေးတို့ ပြဿနာဖြစ်ကြတာဆိုရင် ဝါဆိုကိုယ်တိုင် ရှင်းပြတောင်းပန် ပေးမယ်လေ”

“မလိုပါဘူး ဝါဆိုရယ်၊ သူနဲ့ ဝေးနဲ့ က အမြဲတမ်း တကျက်ကျက် ဖြစ်နေကျပဲလေ၊ အခုကိစ္စ မှာ ဝေးမမှားဘူး၊ သူက ဝေးရဲ့ လွတ်လပ်မှုတွေကို နားလည်မပေးတာလေ”

ဝေး ခေါင်းမာစွာနှင့်ဆိုတော့ ဝါဆို ငေးငေးလေး ကြည့်နေသည်။ ။

ပြီးမှ ဝေးပခုံးလေးကို ဖက်ရင်း

“ဝေးက ချစ်သူရည်းစားတွေတောင် ရှိနေပြီနော်”

“အဟင်း၊ ဝါဆိုက ချစ်သူမရှိသေးဘူးပေါ့”

ဝါဆို ခေါင်းကလေး ခါယမ်းပြသည် ။ ဝါဆိုကိုကြည့်ကာ ဝေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ပြုံးလိုက် မိ၏။

“မရှိတာဘဲ ကောင်းပါတယ် ဝါဆိုရယ်၊ ချစ်သူရည်းစားထားတယ် ဆိုတာ တကယ် စိတ်ရှုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ သိလား”

“နေပါဦး၊ ဝေးတို့ က ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လိုကြိုက်သွားခဲ့ကြတာလဲ”

ဝေးမေမေနှင့် ဝါဆိုမေမေတို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားဖောင်ဖွဲ့ကောင်း နေကြချိန်မှာ ဝေးတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ဝါဆိုရဲ့ အခန်းထဲမှာ အတူ လက်ဖက်စားရင်း ပြောမဆုံးနိုင်ပါ။

ဝေးကွာနေခဲ့ကြသည့်ကာလလေးမှာ ဝေး ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက် ရှိနေခြင်းအတွက် ဝါဆို အံ့သြနေပုံပါပဲ။

“သိပ်တော့ မထူးဆန်းပါဘူး ဝါဆိုရယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲတစ်ခုမှာ သူနဲ့ ဝေး ဆုံတယ်၊ သူက ဝေးထက် တစ်တန်းကြီးတယ်လေ၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဆင့်ကနေ ဝေးနဲ့ သူ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ”

“ဝေးရဲ့ အချစ်ဦးပေါ့”

“အင်း၊ အချစ်ဦးလား၊ အချစ်လယ်လား၊ အချစ်ဆုံးလား တော့ ဝေး အသေအချာ မသိဘူး ဝါဆိုရဲ့ ”

“ဟင် ဝေးကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ သူ့ကို ဝေးချစ်လို့ ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ဝါဆို နားမလည်နိုင်သလို မျက်မှောင်လေးကြွတ်ကာ မေးသည် ။
ဝေး ပခုံးလေးတွန့်ကာ ပြုံးမိ၏။

ဝေးစိတ်ကို ဝါဆိုနားလည်အောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမည်လဲ။ ဝေးကို ယ်တိုင် မသိပါ။

တကယ်ဆို မောင်ဆိုသော နေညီညီသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တည်ကြည်မှုနှင့် အရည် အချင်းတွေ ပြည့်စုံတာတော့အမှန်။ ဝေးရဲ့ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ အတွက် မောင်သည် စာသင်နှစ် တစ်နှစ်ကျော်ခန့်အ ထိ ဇွဲကောင်းကောင်း နှင့် စောင့်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

“နေညီညီက ဝေးအတွက်တော့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သလို သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက်လည်း ပီသပါတယ်၊ သူ့ကို ဝေး တစ်နှစ်လောက် အကဲခတ်လေ့ လာပြီးမှ ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံလိုက်တာ ဝါဆိုရဲ့ ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူက စိတ်တိုလွယ်တယ်၊ ဒေါသကြီးတယ်၊ အဲဒါ တစ်ခုက ဝေးနဲ့ သူ့ကြားမှာ ပြဿနာတစ်ခုပဲ၊ အဟင်း၊ ဝါဆိုသိတဲ့ အတိုင်းလေ ဝေးကလည်း မှန်တယ် ထင်ရင် အလျှော့မပေးတတ်ဘူး”

ဝါဆို ခေါင်းလေးညိတ်သည် ။ မာနကြီးပြီး မာဆတ်ဆတ်နိုင်သော ဝေးအကြောင်းကို ဝါဆို အသိဆုံးမဟုတ်လား။

မိုင်အဝေးဆိုသော သူငယ်ချင်းမလေးသည် လှပချောမောသလောက်လည်း မာနကြီးပါသည် ။ ခေါင်းမာတတ်ပြီး ဘုဆတ်ဆတ်နိုင်တတ်တာတော့ နည်းနည်းဆိုးသည် ထင်၏။ ဒါပေမဲ့

မိုင်အဝေးသည် ခင်မင်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ဆိုတာတော့ ဝါဆို ယုံပါသည်။ ။

“ဝေး သူ့ကို တစ်နေ့ကျရင် လက်ထပ်မှာ မဟုတ်လားဟင်”

ဝါဆိုအမေးက တကယ်ဖြေရခက်သော မေးခွန်းဖြစ်နေခဲ့၏။ ဝေးကို ညီအစ်မရင်းချာလို ခင်မင်နေသောဝါဆို သိချင်သည့်အဖြေကို ခုချိန်မှာ ဝေး လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားထားသေး တော့ အခက်။

“ဝါဆိုမေးခွန်းကြီးကလည်း ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ အဟင်း အနာဂတ်ဆိုတာ မြင်နိုင်တဲ့ အရာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ် သူ့ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း၊ အရည်အချင်းကတော့ ငြင်းပယ် စရာမရှိပါဘူး၊ ဝေးရဲ့ အိမ်ထောင်ဘက် ဖြစ်လာ၊မလာကတော့ မမြင်နိုင်တဲ့ အနာဂတ် ကိစ္စမို့ ဝေး မပြောတတ်သေးဘူး”

စကားဆုံးတော့ ဝေး လက်ဖက်တစ်ဖွန်းကို ခပ်စားလိုက်၏။ ဝါဆို နှုတ်ဆိတ်ကာ ငေးငေး လေး ကြည့်နေခဲ့သည်။ ။

တစ်ခါတစ်ခါမှာ တော့ မိုင်အဝေးဆိုသော သူငယ်ချင်းမလေးသည် ခန့်မှန်းရခက်အောင် ပေါ့ပါးလွန်းပါသည်။ ။

ဝေးရဲ့ ချစ်သူကိုတော့ ဝါဆို မြင်တွေ့ဖူးချင်သေးသည်။ ။

“ဝေးရဲ့ ချစ်သူနဲ့ ဝါဆိုကို မိတ်ဆက်ပေးဦးနော်”

“အင်း တစ်နေ့တော့ မိတ်ဆက်ပေးမှာ ပေါ့၊ အခုလောလောဆယ် တော့ သူနဲ့ ဝေး သုံးလေး ရက်တော့ ဆုံဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဝါဆိုရဲ့ ၊ သူ ဖုန်းမဆက်ဘဲနဲ့ ဝေးဘက်ကစပြီး ဆက်မှာ မဟုတ်ဘူး လေ”

ဝါဆို ဝေးကို မျက်တောင်လေးတွေ ပုတ်ခတ်ကြည့်ရင်း

“ဝေးက သူ့ကို အနိုင်ယူနေတာလားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ ဝေး အနိုင်မယူပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ဘာမဟုတ်တာလေးကို သူ စိတ်တိုတာတော့ ဝေး လက်မခံနိုင်ဘူးလေ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေဟာ၊ နင်ကလည်း မာဆတ်ဆတ် စိတ်လေးတော့ ပြုပြင်ဦးပေါ့”

ဝါဆိုပြောတော့ ဝေး နွေးနွေးကလေးပဲ ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။ ။

★

အခန်း (၃)

မောင် တမင်ပဲ ဝေးကိုမကျေနပ်ကြောင်း လက်တွေ့လုပ်ပြသွားတာ ကလား မသိပါ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ မောင်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ဘုရားဖူးထွက်သွားကြသည် ကို ဝေး သတင်းပဲ ကြားလိုက်ပါသည်။ ။

ဝေးဆီကို မောင် ဖုန်းတောင်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

“ပျော်စရာကြီးဟ၊ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး အိတ်စပတ် ကားကြီး စင်းလုံးငှားသွား ကြတာ၊ ယောက်ျားလေးဆယ့်ငါးယောက်၊ မိန်းကလေးက ဆယ်ယောက်တောင်၊ ငါက အမေ နေမကောင်းလို့ မလိုက်ဖြစ်တာ”

စိမ်းနုက ပြောလာတော့ ဝေးစိတ်ထဲမှာ မျက်ခနဲတော့ ဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ ပြန်တွေးကြည့် တော့ မောင် ခေါ်လာလျှင်လည်း ဝေး လိုက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တာမို့ စိတ်ထဲက အလွယ်တကူပဲ ဖြေလိုက် ပါသည်။ ။

“မင်းကို မောင်ခေါ်မလို့ လေ၊ မင်းက မင်းသူငယ်ချင်းကို မောင့်ထက် ပိုအလေးထားနေတာ မဟုတ်လား”

ပြန်လာလျှင် မောင့်ရဲ့ စကားနာထိုးတာကို ဝေး ကြားရဦးမည်။ ဝေး မနာလိုဝန်တို့စွာ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တာမျိုးကို မောင်မြင်ချင်၊ ကြားချင်သည် လား။

ဟင့်အင်း၊ ဘယ်တော့မှ မောင် မြင်စေချင်တာမျိုး၊ ကြားချင်တာမျိုး

ဝေးဆီက မြင်ရကြားရ မှာ မဟုတ်ဘူး ။

မောင်မရှိတော့လည်း ဘာဖြစ်မှာ လို့ လဲ။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဝေးနဲ့ ဝါဆို လွတ်လွတ် လပ်လပ် ဆုံတွေ့နိုင်သေးတာပဲ။

ဝေး မခံချင်စိတ်ကလေးနှင့် စိတ်ကို တင်းပစ်လိုက်သည် ။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဝါဆိုတို့ အိမ်ကိုပဲ ဝေး ချောင်းပေါက်မတတ် သွားဖြစ်ခဲ့သည် ။ ဝါဆိုမေမေက လည်း ဝေးတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စားချင်တာမှန်သမျှ ခိုင်ခံ့ပြုလုပ်ပေးသည် ။

စားလိုက်သောက်လိုက်နှင့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ကြရတာ ပျင်းရိလာလျှင် စိတ်တူကိုယ်တူ မြို့ထဲထွက်လည်ဖြစ်သည် ။

ပလာဇာမှာ လည်း ဈေးဝယ်ထွက်ဖြစ်ကြသည် ။ စိတ်ပါလျှင် ရုပ်ရှင် ဝင်ကြည့်ကြသည် ။ လမ်းဘေးက အသုပ်ဆိုင်လေးမှာ လည်း ထိုင်သည် ။ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်ဆိုလည်း မလွတ်ခဲ့ကြပါ။

နှစ်ဦးစလုံး ပြန်ဆုံတွေ့ချိန်လေးသည် စတိတ်ကျောင်းတုန်းက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုမျိုးနှင့် အသက်တွေတောင် ပိုလို့ ငယ်ရွယ်သွားခဲ့သလိုပါပဲ။

အမှန်ဝန်ခံရလျှင် ထိုတဒဂ်မှာ ဝေး မောင့်ကို မေ့လျော့ထားနိုင်ခဲ့တာလည်း အမှန်ဖြစ်သည် ။

အပြင်ထွက်လည်ပတ်ရတာ ပျင်းရိလာတော့ ဝါဆိုတို့ ခြံလေးထဲမှာပဲ ပြန်အချိန်ဖြုန်းဖြစ်ကြ ပြန်သည် ။

“ဝေးတို့ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်ရင် ဝါဆိုတစ်ယောက်တည်း ပျင်းစရာကောင်းနေတော့မှာ ပဲ”

“ကျောင်းပိတ်ရက်တွေကျရင် ဝေး လာလည်မှာ ပေါ့ ဝါဆိုရဲ့ ၊ ဒါနဲ့

ဝါဆိုလည်း ဘယ်တော့ ဟိုကိုပြန်မယ် စီစဉ်ထားသလဲဟင်”

“ဝါဆိုက နေဖြစ်ဦးမှာ ပဲ၊ အမေရိကားက ဖက်ရှင်အေဂျင်စီ တစ်ခုမှာ သင်တန်းတစ်ခုတက်ဖို့ ဝါဆို လျှောက်ထားတယ်၊ အဲဒီသင်တန်းတက်ပြီးရင်တော့ ဝါဆို မြန်မာပြည်ကို အပြီးပြန်လာမှာ ”

မြန်မာပြည်ကိုချစ်သော ဝါဆိုအလင်္ကာရဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးကိုတော့ ဝေး လေးစားချစ်ခင်မိ သည် ။ တကယ်ဆို ဝါဆိုသည် တစ်ဦးတည်းသော သမီး၊ မိဘတွေရဲ့ ပြည့်စုံချမ်းသာမှုက ဝါဆိုအတွက် ဘာမှ လိုလေသေး မရှိပါ။

“မေမေတို့ ကတော့ ဝါဆိုကို အမေရိကားမှာ ပဲ အပြီးနေစေချင်တာ။ ဟိုမှာ က ဆွေမျိုး သားချင်းတွေ ရှိတာကိုး၊ မြန်မာပြည်မှာ ဝါဆိုတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ စိုးတယ်တဲ့ ”

“အင်းပေါ့၊ မိဘတွေကတော့ နင့်အနာဂတ်အတွက် ပူပန်ကြမှာ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဝေးရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ဝါဆိုလေ ဒီမှာ ပဲ အမြဲနေချင်တာ၊ ဝါဆို ရည်ရွယ်ထားတာက အခု ဝါဆိုသင်နေတဲ့ ပညာတွေ တတ်မြောက်ရင် မြန်မာပြည်မှာ ပဲ ဖက်ရှင်အေဂျင်စီတစ်ခု ဖွင့်မယ် လေ”

“နင့် ရည်ရွယ်ချက်တွေ ကောင်းပါတယ်၊ ငါတော့ ထောက်ခံတယ် ဝါဆို”

ဝေး အားပေးအားမြှောက် ပြုလိုက်မိသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါဆိုကို မြန်မာပြည်မှာ ပဲ ဝေး ရှိနေစေချင်သည် ။ ရေခြားမြေခြားမှာ တစ်သက်လုံး ရှင်သန်နေထိုင်သွားရင်တော့ ဝေး ဝါဆိုကို တစ်သက်ပြန်တွေ့ဖို့ လွယ်တော့မှာ မဟုတ်။

“ပူး ပူး ဝေါ”

ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်စူးရှသော ဆိုင်ကယ်စက်သံကြောင့် ဝေးကော၊ ဝါဆိုပါ ခြံဝဆီ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

ခြံတံခါးမှ အရှိန်ပြင်းပြင်းမောင်းဝင်လာသော ဆိုင်ကယ်က ဆင်ဝင်အောက်ရောက်တော့ ကျိခနဲ ထိုးရပ်သွားသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ကယ်စက်ကို မရပ်သေးဘဲ ဆူညံသွားအောင် တဝေါဝေါ လုပ်နေတာမို့ ဝေး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိသည်။ ။

“ဟင် နက္ခတ်”

ဝါဆိုနှုတ်က ထွက်သွားသည့် အသံလေးနှင့်အတူ ဝါဆို ခုံတန်းလေးက ထရပ်သည်။ ။

ဝေး လှည့်ကြည့်တော့ ဝါဆို မျက်နက်ဝန်းကလေးတွေ တောက်ပလို့နေ၏။ နံဘေးမှာ ရှိနေ သော ဝေးကိုတောင် မေ့သွားတာလား မသိ။ လှမ်းထွက်သွားခဲ့သည်။ ။

ဝေးလည်း ယောင်နနနှင့် ဘာမသိ ညာမသိ ဝါဆိုအနောက်က ကပ်လိုက်ခဲ့မိ၏။

ဆိုင်ကယ်စီးဟဲလ်မက်ကို ချွတ်လိုက်တော့ ဖွားခနဲ ဆံနွယ် အညိုရောင်တွေနှင့် နုဖပ်သော မျက်နှာလေးကို ဝေး မြင်လိုက်သည်။ ။

ဆံပင်တွေက ကုပ်ထောက်အောင် ရှည်သည်။ ။ အဝါရောင်တီရှုပ်အပေါ်မှာ အနက်ရောင် လည်သာနှင့်။ ဘောင်းဘီရှည်ကလည်း ပြောင်လက်နေသော အနက်ရောင်လည်သာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ဆိုင်ကယ်ပေါ်က လွှားခနဲဆင်းကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်မှ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းကို ထင်ရှားစွာ တွေ့တော့၏။

“နက္ခတ်”

ဝါဆိုခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်သောမျက်နှာကို ဝေး အခုမှ ပဲ ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့ရတော့ သည် ။

ဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာလေးမှာ မျက်ဝန်းအစုံက စူးရှတောက်ပကာ နှာတံက ပေါ်လွင် သော်လည်း သိပ်ချွန်နေတညမဟုတ်ဘဲ ကြည့်ကောင်းသည် ။

မျက်ခုံးတွေက တန်းတန်းလေး ထင်သည် ။ မေးရိုးတွေက လေးထောင့်ဆန်သည် ။ မကျေနပ်မှုတွေကို မျိုသိပ်မထားတတ်ဟန် နှုတ်ခမ်းပိပိရိရိတွေက ထိမထင်သော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်၏။

ပုံစံက ဆောင့်ကြွားကြွားအသွင်ဟု ဝေး မှတ်ချက်ပြုမိ၏။

“ကြီးမေတို့ ရော”

“မေမေ ဆိုင်သွားတယ်၊ ဖေဖေကတော့ ကုမ္ပဏီမှာ ပဲပေါ့၊ မောင်လေး ကိစ္စရှိလို့ လား”

“မရှိဘူး တမင်ဝင်လာတာ”

ပြောပုံက တစ်စက်လေးတောင် အချိုးမပြေ။ ဝါဆိုမှာ မောင်လေးရှိမှန်း ဝေးမသိခဲ့။ ဝမ်းကွဲထဲက ထင်သည် ။

စူးခနဲတစ်ချက် ဝေးကို လှမ်းကျော်ကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေက ရဲတင်းလွန်းသည် ။ တစ်ခဏ လေးပေမယ့် ဝေး တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံငုံအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သလိုမျိုး။

ရုပ်ကလေးက နုနယ်ချောမောပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဆောင့်ကြွားကြွားပုံစံကို အလိုလို ကြည့်မရတာမို့ ဝေး ဘုကြည့်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

သူကလည်း မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်ဘဲ လည်သာကုတ်အင်္ကျီဘေး အိတ်ထဲကို လက်နှိုက် သည် ။ ပြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ စီးကရက်တစ်ဘူးနှင့် ဇစ်ပိုမီးခြစ်က ပါလာသည် ။

ဘူးထဲက တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ တေ့လိုက်ပြီးနောက် ဇစ်ပိုမီးခြစ် အဖုံးကို ထောက်ခနဲ ဖွင့်ခြစ်သည် ။ မျက်ဝန်းတွေ မှေးကျဉ်း၍ စီးကရက်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်နေပုံက တစ်စက်လေးတောင် အချိုးမပြေပါ။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

စီးကရက်မီးခိုးတွေကို ဖွာခနဲမှုတ်ထုတ်ရင်း မေးပုံက ဘယ်လိုမှ သဘောကျစရာမရှိပါ။

“ဝါဆိုသူငယ်ချင်းလေ၊ ခြံထဲမှာ စကားပြောနေကြတာလေ နကွတ်ရဲ့ ၊ ကဲ အိမ်ထဲဝင်ဦးလေ၊ လာ မောင်လေး”

ဝါဆိုကတော့ ဒီငနဲလေးကို ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပျာယာခတ်နေသည် ။ ဝေးကတော့ မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းဆိုသလိုပင် ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရပါ။ လေသံနှင့် အမူအရာက အော့နှလုံးနာဖွယ်။

မိဝါဆိုကတော့ ချာတိတ်ကိုပဲ အထူးဧည့်သည် တော်ကြီးလို အိမ်ထဲ ဖိတ်ခေါ်သွားခဲ့သည် ။

လက်ထဲက စီးကရက်ကို လက်နှင့်တောက်ထုတ်ပစ်ပြီးမှ လူရမ်းကားလေး ရှေ့က ဦးဆောင်လို့ ဝင်သွားသည် ။

ခြံအပြင်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အူတူတူ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ စိုး၍ ဝေး လိုက်ခဲ့ရတာဖြစ်သည် ။

ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးနှစ်

ဖက်မှာ ကားတင်ထားပုံ ကိုလည်း ဝေးမျက်ဝန်းထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရပါ။

“ဝေး ထိုင်လေ၊ လာပါ”

ဝါဆို ဇွတ်ဆွဲထိုင်ခိုင်းနေတာမို့ ဝါဆိုနံဘေးမှာ ဝေး ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ မောင်လေး သူက ဝါဆိုရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း မိုင်အဝေးတဲ့ ၊ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ် တက်နေသူပေါ့”

“မိုင်အဝေး မိုင်အဝေး ဝေး”

ဝေးကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေက ဝေးအမည်ကို ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်နေတာ အမြင်ကတ်စရာ။

“ဝေး သူက ဝါဆိုရဲ့ မောင်လေးပေါ့၊ နက္ခသစ်တဲ့ ”

နာမည်ကလည်း ဝေးနားထဲမှာ ကန့်လန့်ဖြစ်နေသည် ။ ဝါဆိုရဲ့ မောင်ဆိုတော့ ဝေးထက်လည်း ငယ်ရွယ်မှာ သေချာသည် ။ ပုံစံက ဂါရဝတရားလည်း ရှိပုံမရတာမို့ ဝေး မော့မကြည့်သလို၊ ခေါင်းလည်း မညှိတ်မိပါ။

ဝေးအပြုအမူ ရိုင်းသွားသည် လား။ ရိုင်းချင်လည်း ရိုင်းစေတော့။ ဒီလို လူစားမျိုးနှင့် မိတ်မဖွဲ့ချင်တာအမှန်။

“မ ကျွန်တော် ထမင်းစားချင်တယ်”

ပြောပုံက တင်တင်စီးစီး။ ဒါပေမဲ့ ဝါဆိုက ချက်ချင်းထရပ်ပြီး ဖြစ်နေသည် ။

“နက္ခတ်စားချင်ရင် မ ကိုယ်တိုင် နူးပေးမှာ ပေါ့၊ ခဏလေးစောင့်၊ မ

သွားခူးလိုက်မယ်၊ ဟုတ်လား”

“မတို့ လည်း မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား၊ စားပြီးလည်း ထပ်စားကြ
ဗျာ၊ တစ်ယောက်တည်း စားရမှာ ပျင်းစရာကြီး”

ကြည့်၊ ပြောပုံကိုက အကြောကြီးနှင့်မို့ ဝေး ထောင်းခနဲ စိတ်ထဲမှာ
ဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမဲ့

“မတို့ လည်း မစားရသေးပါဘူး မောင်လေးရဲ့ ၊ အတူစားကြတာပေါ့
၊ ဝေး လာလေ၊ ထမင်းဝိုင်းသွားရအောင်”

“ဝေး မစားတော့ဘူး၊ ဝါဆိုတို့ အရင်စားကြလေ”

တမင်ကို ငြင်းပစ်ကာ ဝေး အခန်းထဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည် ။ ဒီမျက်နှာ
နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်ပါ။ နို့မို့ ဝေးစိတ်နှင့်ဆို တစ်ခုခုတော့ ပြောမိ
ပစ်လိုက်မိမှာ သေချာပင်။

“ဝေး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ဝါဆို ဝေးရဲ့ အနောက်က ကပ်ပါလာသည် ။ ဝေး မ
ကျေနပ်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ပြန်ရင်ဆိုင်ကြည့်ရင်း

“သူနဲ့ ဆို ဝေးမစားဘူးနော်၊ ဝါဆို အတင်းအကျပ် လာမခေါ်နဲ့ ”

“တောင်းပန်ပြီး ခေါ်တာပါဟယ်၊ လာပါ၊ တို့ လည်း မနက်စာမှ မ
စားရသေးတာဘဲ၊ အတူတူ တစ်ခါတည်းပဲ စားလိုက်ကြရအောင် နော်၊
နော် ဝေး”

ဝေး လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှုပ်ယမ်းပြီး ဝါဆိုခေါ်နေသည့်တိုင်
ဝေး ခေါင်းကို ခါယမ်းနေမိဆဲ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒီပုဂ္ဂိုလ်လေးကို
ဝေး မြင်ကတည်းက ကြည့်မရပါ။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထမင်းလက်ဆုံစား

ဖို့ ဆိုတာ ဝေလာဝေး။

“မစားဘူးဆို မစားဘူး ဝါဆို၊ လာမခေါ်နဲ့ ၊ တစ်မနက် ထမင်းမစား ရလို့ သေမသွားဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ သွားစားကြ”

“သူက ဝါဆိုမောင်လေးပါ၊ သူစိမ်းတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဝေးရဲ့ ၊ ဝေးနဲ့ လည်း ခင်မင် သွားစေချင်လို့ ပါ”

“ဘယ်က၊မောင်က ချောင်ကြိုချောင်ကြားက ပေါ်လာရပြန်တာလဲ ဝါဆိုရဲ့ ၊ ဝါဆိုမှာ ဘယ်က၊ မောင် ရှိခဲ့ဖူးလို့ လဲ၊ ပြော”

“မေမေ့ညီမရဲ့ သားလေးပါ ဝေးရဲ့ ၊ ဝေး အရင်က မမြင်ဖူးတာ၊ သူ တို့ က ဒီနှစ်ပိုင်းကမှ မိုးကုတ်က ပြောင်းလာတာကြောင့်ပါ”

ဒါကြောင့် ဝေးမသိတာ ဖြစ်မည်။ မိုးကုတ်က ဝါဆိုတို့ အနွယ်တော် တွေဆိုတော့ ပေါ့သေးသေးတော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဝါဆိုမောင်မက လို့ ဘာကောင်ပဲဖြစ်နေနေ ဝေး ကြည့်မရတာ အမှန်။

“တကယ်ပြောမယ်၊ ဝေး ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရဘူး”

“ကြည့်မရလည်း မကြည့်နဲ့ ပေါ့ ဝေးရယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ထမင်းကိုပဲ ငုံ့စားပေါ့ကွာ”

“ဝါဆို သွားပါကွာ၊ ဝေး တောင်းပန်ပါတယ်၊ တကယ်ကို မဆာသေး လို့ ပါ၊ ဆာမှ စားမယ်၊ အခု ဂိမ်းဆော့ရင်း စောင့်နေမယ်”

ဝေးစိတ်ကို သိနေသော ဝါဆို ပင့်သက်မျှင်မျှင်ကလေးချကာ လက် လျှော့သွားခဲ့သည် ။

ထိုနေ့က နက္ခသစ်ဆိုသော ချာတိတ်နှင့် ဝါဆိုတို့ ပဲ ထမင်းအတူစားဖြစ်ကြသည် ။ ထမင်းစားပြီး မကြာမီမှာ ပဲ ပြန်သွား

တာမို့ ဝေး မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်လိုက်ပါ။

ဝေး မနှစ်သက်မှန်းသိတာလို့ ထင်သည် ။ ဝါဆိုက နက္ခသစ်အကြောင်း ဘာမှ မပြောတော့ပါ။

ဝေးစိတ်က ပြတ်သည် ။ မမြင် မပတ်သက်ချင်ဘူးဆိုလျှင် အားမနာတတ်ပါ။ သင်းကလေးလို ခပ်ပေပေ၊ ခပ်ရိုင်းရိုင်း အသွင်ကတော့ ပိုလို့တောင် ဝေးသည် ပေါ့။

မိုင်အဝေးနဲ့ အဝေးဆုံးသွားနေလိုက်စမ်း နက္ခတ်သစ်။

★